

Folkethinget, har Folkethinget ikke ifinde at forlade.

Jeg har dernæst her tilligemed endel andre ærede Medlemmer foreslaaet, at § 9 skulde udgaa. Ved 2den Behandling indlød jeg mig paa en nærmere Kritik af denne Paragraf i dens Enkeltheder overfor den oprindelige Forslagsstiller. Den ærede Forslagsstiller afviste mine Indbendinger dengang meget kort og syndig, men det glæder mig nu at se, at han ved Omredaktionen har taget mine Indbendinger tilfølgende paa alle Punkter; men jeg kan desuagtet ikke Andet, skjøndt jeg vedkjender mig Grundprincipet i Paragrafen, som den nu foreligger, end ønske, at det ærede Thing dog, som Sagerne nu staa her, vil lade Paragrafen udgaa. Det ærede Thing maa overfor ensidig Fastholden af denne Paragraf betænke, at Regjeringen i dette Dieblit er repræsenteret af en Indenrigsminister, der ved Forpagtningsagens 1ste Behandling i Landstinget har udtalt sig saameget i Overensstemmelse med Folkethingets Anskuelse om Fæsternes Interesser ved Fæstespørgsmaalet, som ingen anden Indenrigsminister nogenstunde tidligere har gjort. Naar Folkethinget staaer overfor en Minister, som i den Grad stiller sig paa et billigt Standpunkt overfor Fæsternes Sag, og naar man har forkastet saa ubetydelige Ændringer som de, der vare stillede til de 6 første Paragrafer, saa forekommer det mig, at vi næsten skulde den høitærede Minister at følge ham i hans Forslag om § 9. Vi maa dog betænke, at kun med den Ændring, der med Forslag Nr. 17 skjødes tilside, blev der virkelig nogen Nærmelighed i et Afdrag i Retten ved § 6, medens efter den Ændring, som man forleden Dag vedtog under Nr. 16, vil man formindste Godseierens Ret i Henseende til den Jord, som overlades til ham, ved som udtaget til fri Raadighed at tage det med i Beregning, som han har udlagt til Bondebrug, enten til mindre Huseiere eller som Eng til andre Fæstere, altsaa ligesom Jord, der vedbliver at være i Bondebrug, og som den høitærede Minister derfor med bedste Grund krævede ikke skulde medregnes efter § 6. Det lod til, at man fra de forskjellige Sider i Thinget ikke kunde faa Syn paa, at den ærede Ministers For-

dring var i overordentlig Grad billig, og derfor ønsker jeg nu ret, at man ved at stemme fuldtallig mod § 9 vil vise, at man virkelig vil en Overenskomst med den høitærede Minister. Jeg tror, hvad jeg ogsaa tidligere har udtalt, at § 9 godt fra Principets Standpunkt kan forsvares, men paa den anden Side tror jeg ogsaa, at den ved 2den Behandling forelaa i en meget mangelfuld Skikkelse, som jeg tidligere har berørt. Men hertil kommer, at jeg befrygter, at den her ved 3die Behandling endnu befinder sig i en ligesaa mangelfuld, ja uantagelig Skikkelse. Det er et meget vigtigt Punkt i § 9, som den nu foreligger, at Godseieren, naar han bortfæster Gaarden til Fremmede, skal afstaa $\frac{1}{4}$ af Indfæstningssummen og $\frac{1}{4}$ af det 25 Dobbelte af den aarlige Afgift, men her befinder man sig virkelig i en aldeles uløselig Kollision overfor § 3 i Lov af 19de Februar 1861, thi naar Godseieren efter denne den nye Lovbestemmelse faar i Indfæstning f. Ex. 3,000 Rd. og altsaa indbetaler til Statskassen 750 Rd., saa kan den Ting se, at den nye Fæstet dør Alret efter, og saa skal Godseieren efter § 3 i Loven af 19de Februar 1861 betale til hans Efterladte 2,900 Rd., og han kommer altsaa ialt til at betale 3,650 Rd., medens han kun har faaet 3,000 Rd. i Indfæstning. Altsaa fordi Godseieren har overladt en Fæstet Gaarden i Fæste i 1 Aar, skal han have en Udgift af 650 Rd. Det Samme vil kunne blive Tilfældet med det 25dobbelte Beløb af de aarlige Afgifter og andre lignende Indtægter. Efter Forslaget skal Godseieren i det nævnte Tilfælde afstaa $\frac{1}{4}$ af det 25dobbelte af Landgildet eller $6\frac{1}{4}$ Aars Landgilde til Statskassen, men dør Fæstet Alret efter, faar han som Indtægt kun 1 Aars Landgilde og har altsaa ligeledes, fordi han har bortfæstet, en Udgift af $5\frac{1}{4}$ Aars Landgilde. Det gaar jo imidlertid virkelig ikke an at paalægge Godseieren muligen en ligesom Udredelse af saa overmaade store Udgifter, fordi han i 2, 3 eller 4 Aar har overladt en Gaard til en Anden i Fæste. Dette er altsaa en uløselig Kollision i den Redaktion, som foreligger, og maaske kunde man allerbedst komme bort fra denne ubehagelige Situation, naar For-